

Čas nás žene, ale je k nám přátelský!

Profesor Jiří Blecha, který se u nás zasloužil o rozvoj dětské chirurgie, učinil ve svých 90 letech pozoruhodné vyznání. Při zpětném pohledu na svůj život odhalil skutečnost, která se týká každého z nás, aniž si to do určité doby uvědomujeme. Tento moudrý starý pán napsal: „Do 60 let čas kráčí, do 65 kluše, do 70 čas utíká, do 75 pádí a do 80 prchá, protože pak už roky se střídají tak rychle, že je nestačíš sledovat.“ Pan profesor zde popsal proud času, kterým je každý z nás od narození bezmocně unášen.

Čas se nám lidem začal odměřovat od chvíle, kdy na svět vstoupil hřích. Z nekončící věčnosti, pro kterou byl člověk původně stvořen, se mu začal čas odměřovat, a tak od bran ráje každý dostává příděl času jako vzácný nezasloužený dar. Že jde opravdu o pouhý dar, to potvrzuje skutečnost, že ani ten nejbohatší člověk ho nikde nemůže koupit.

Rozhodně neberme jako nadsázku, že vedle milosti a odpuštění hříchů, které nám Bůh zdarma nabízí, je čas naším největším jméním, které od něho přijímáme. Proto je nepochopitelné, jak nerozvázně a marnotratně se lidé k těmto Božím darům staví. Milost a odpuštění odmítají a s časem neprozřetelně plýtvají.

Prostřednictvím apoštola Pavla Bůh vyzývá věřící, aby nemarnili čas, zvláště když žijí ve vážné době (Ef 5,16). Jestliže kdy byla doba, aby lidé tuto výzvu se vši vážností přijímali, pak je to dnes, kdy není vůbec potřebné vážnost doby zdůvodňovat, protože bolesti a trápení vidíme na všech stranách. Největší nebezpečí pro nás věřící ovšem nepřichází ze strany světa, ale je v tom, že si na smutný stav světa zvykáme a na to, co je pro duchovní život podstatné, to je četba Bible a modlitba, nemáme čas.

Před několika lety provedli v USA rozsáhlý anonymní průzkum, jehož cílem bylo zjistit, jak věřící, kteří pravidelně navštěvují bohoslužby (převážně adventisté a baptisté), čtou ve svém soukromí – sami pro sebe – Bibli. Výsledek byl překvapující:

Bibli čte denně – 8% dotázaných,
nepravidelně několikrát za týden – 11%,
jednou za týden – 15 %,
dvakrát až třikrát za měsíc – 8%,
jednou za měsíc – 6%,
nečte vůbec – 52%.

Do které skupiny bychom se zařadili, kdyby podobná anketa proběhla u nás? Kolik času věnujeme četbě Písma v porovnání s jinou četbou nebo zábavou? Zaujal mě citát neznámého autora, který trefně poukázal na vážnou skutečnost: „Jako se člověk nemůže nasytit vzpomínkou na potravu, tak ani křesťanu nestačí vzpomínka na setkání s Kristem v minulosti. Pro zdravý růst je nezbytné, aby se denně sytil Božím slovem.“

Nejde však jen o duchovní pokrm, o čtení Bible. Se stejnou vážností si musíme položit otázku, kolik času v denním programu věnujeme rozhovoru s Bohem. Nestává se nám při večerním hodnocení uplynulého dne, že si jen povzdechne nad shonem, ve kterém jsme neměli ani čas na důkladnou modlitbu? Je to klamný přístup, jestliže si myslíme, že ušetříme čas, když ho upíráme tomu, kdo nám ho dává! Takto domněle ušetřený čas je čas ztracený.

Jako ilustrace rozdílného nazírání na využití času nám poslouží příběh amerického politika a diplomata C. F. Adamse a jeho syna. Uchoval se deník, který si tento muž žijící v 19. století vedl. U jednoho dne je připsána jeho rukou následující poznámka: „Promarněný den! Byl jsem dnes se svým synem na rybách.“ Adamsův syn si také psal deník, který byl později objeven. Když v něm zalistujete a najdete záznam z téhož dne, budete překvapeni. Syn si tam poznamenal: „Nejkrásnější den mého života. Byl jsem s otcem na rybách.“

Dva lidé, a každý vidí jednu a tutéž věc jinak. Otec považuje čas strávený se synem za ztracený, protože považuje svou denní práci za důležitou a domnívá se, že mohl dělat něco užitečnějšího. Jeho syn ve stejné věci a ve stejném čase vidí smysluplnost a užitek.

V tomto příběhu šlo o všední záležitost dvou lidí. Ve hře byl čas pouze jednoho dne. V našem případě však nejde jen o něco nepodstatného, ale o všechno.

Slyšel jsem názor, že Bohu stačí, když se modlíme jednou denně celým svým životem, a to tak, že ráno začneme a večer skončíme. Nic proti tomu, když při práci a zábavě myslíme na Boha (pokud nám to soustředění na práci nebo zábavu dovolí), ale náš nebeský Otec čeká i na naše zavolání. Ráno máme příležitost poděkovat za nový den, za další dar času, který přidává k našemu životu. A večer, kdy jsme unaveni a často obtíženi starostmi a problémy, není nic lepšího, než učinit to, co radil jeden kazatel koptickému křesťanu v Egyptě: „Jako se tvůj velbloud na konci dne skloní před tebou, abys z něj sejmul náklad, tak i ty poklekni před svým Pánem, aby ti odebral břemeno, které tě tíží.“

A když už nebeskému Otci zavoláš a svěříš se mu se vším, co tě tíží, tak hned nezavěšuj sluchátko. Pamatuj, že i on ti chce něco sdělit. Možná to řekne slovy Písma, která si v té chvíli přečteš, nebo ti to pošeptá v tichém soustředění, když řekneš „amen“ a zůstaneš s ním ještě ve spojení.

A hlavně nezapomeň na životem ověřenou skutečnost: „Do 60 let čas kráčí, do 65 kluše, do 70 čas utíká, do 75 pádí a do 80 prchá“. Pamatuj na to, že v čase přijímáš denně od Boha dar, který se stává tvým největším jměním a ty máš příležitost proměnit je ve věčnost.

Jiří Drejnar